

душникъ тѣ почървенѣ; чу се страшенъ пукотъ подъ земята, потресе се цѣла Везувиа и отеднажъ исхвъркна отъ гърлото единъ голѣмъ снопъ отъ ослѣпителенъ огнь. Чървени валки полѣтѣха възбогу, поерѣдъ единъ огненъ дѣждъ отъ пепель: това са нажежени камение, два лакти голѣми, които открътоваше силний огнь отъ виѣтрѣшнитѣ стѣни на душникъ тѣ. Азъ отъ по-напрѣдъ знаахъ, че не трѣбова да се бои човѣкъ отъ тия каменни гюлета. Тии се исхвърлятъ право нагорѣ и падатъ пакъ право въ гърло то, или по крайшта та му. Нѣколко секунди волканъ тѣ се тресе подъ нозѣ тѣ ми и пакъ се всичко покри съ мракъ; нѣ глухото кълкотение въ гърло то не се спираше и лавата, която течаше тежко, издаваше наоколо една чървеникава свѣтина.

Азъ прѣкарахъ ноштъ та на Везувиа. Мѣсечина та изгрѣ късно. Водачъ тѣ ми се бѣше отпсутналъ, та лѣжаше въ горешта та пепель и спѣше, като умрѣлъ. Азъ сѣдѣхъ на единъ камень и гледахъ надолу. Морие то се лѣскаше подъ ясна та италянска мѣсечина и сградитѣ на Неаполъ по полукръжний брѣгъ се бѣлѣаха; ноштитѣ огнове, подвижни и неподвижни, гаснѣха единъ слѣдъ другъ. Наближаваше да съмне. Звѣздитѣ зеха да поблѣднѣватъ; на истокъ, задъ тъмната Апенинска стѣна, зора се пукаше! Въздухъ тѣ ставаше неисказано прозраченъ. Небо то имаше хубавъ фиалковъ шаръ. По-нататѣкъ, стрѣмнитѣ брѣгове на Соренто и скалитѣ на Капри, откриваха си ноштитѣ покривки и се показоаха накинчени съ цвѣтний утрѣшнѣ накитъ. Не помня да съмъ видѣлъ ни една картина, не знаа да съмъ прочелъ ни една страница дѣто тия магически дѣйствиа да се исказоватъ толкова удовлетворително.

Росний утрѣшнѣ вѣтрецъ бѣше докаралъ десетина корабиа въ заливъ тѣ. Чу ми се глъчка отъ събуденитѣ села, и усѣтихъ хубавий утрѣшнѣ дѣхъ на лимонѣнитѣ градини. Морекий вѣтрецъ залюлѣ кичуритѣ на лозитѣ, които бѣха оплетени по клошетото на тополитѣ. Слънцето бѣше излѣзло надъ мрѣтвий Помпей и прѣскаше искритѣ си по вълнитѣ. За една минута небосклонъ тѣ потѣна въ златна пара, въздухъ тѣ се напълни съ хубавъ дѣхъ; всичко въ природата тѣ, виждаше се, като че се готви за нѣкой празникъ. Волканъ тѣ трепераше и бърболеше. Румений облакъ, който бѣше прѣноштовалъ на ближната та планина, издигаше се камъ врѣхъ тѣ на Везувиа. Азъ си помислихъ, че на часъ тѣ шта се заровиа въ тона розовъ мѣхъ и отеднажъ ме